

Stauning 18. juni 2020

Ugepost uge 26

Sandheden om verden

Beretningerne om Jesu død og opstandelse i Det nye Testamente kan bevises at have ligget fast ganske få år efter Jesu død og medens næsten alle øjenvidnerne stadig var i live.

Øjenvidnerne holdt tilmed så meget fast i deres beretnings sandhed, at de hellere ville dø end at benægte sandheden om at Jesu død og opstandelse foregik netop således.

Næsten alle øjenvidnerne blev jo senere af romerske domstole stillet i et klart valg. Hvis de benægtede at Jesus var opstået og at de havde mødt ham efter opstandelsen, så blev de løsladt. Hvis de derimod fastholdt at de havde mødt den opstandne, så blev de korsfæstet, gjort til slaver kastet for løverne, brugt som slagtekvæg i gladiator kampe og den slags. Flere hundrede opstandelsesvidner stod i dette valg. (Ligesom også millioner af kristne i Kina, Arabien og Afrika i dag står i valget mellem frygtelige lidelser eller at fornægte Kristus.)

Men de fastholdt deres påstand. Og det er naturligvis ikke klogt at gøre andet.

Sandheden og retfærdigheden må altid stå over lovgivningen i det land man bor. Hvis staten eller andre vil tvinge et menneske til at handle i modstrid med hvad han ved er sandt eller retfærdigt, så er det naturligvis altid et menneskes pligt at undlade at adlyde.

Mennesket er jo altid frit og har aldrig nogen undskyldning for at være kujon. Spørgsmålet er blot hvilken pris man skal betale for at bruge sin frihed. Ligesom Jesus betalte den højeste pris for at stå fast på sin frihed, således gjorde også disciplene det.

De vidste, sagde de, med samme sikkerhed som at to plus to er fire at Jesus er den almægtige Gud, at han døde på korset som et sonoffer for vores skyld og på tredjedagen opstod fra de døde som en førstegrøde af alle dem som tilhører ham.

Når vi derfor hører beretningerne i dag, må vi, hvad enten vi er kristne eller ej, acceptere at vi står over for et enten-eller:

Enten er beretningerne en vanvittig sammensværgelse skabt af hundredvis af mennesker der alle er så skøre at de går i døden blot for ikke at få deres løgn afsløret, eller så må vi acceptere, at sådan som de er beskrevet, sådan blev de cirka oplevet af øjenvidnerne.

Det er et enten-eller. Og ser vi alene på Jesu korsfæstelse så betyder også den to helt forskellige og modsatte ting alt efter om Jesus opstod fra de døde eller ej.

Hvis Jesus ikke opstod fra de døde i den fysiske historiske virkelighed, så er hans død på korset endnu et udtryk for denne verdens komplette meningsløshed. En uskyldig mand som udsættes for et justitsmord, ligesom millioner før ham og millioner efter ham har oplevet det.

Så ville Langfredag fortælle det samme om verdens meningsløshed som når et barn køres over af skolebussen, når en hel by udslettes af et jordskælv osv. Jesus korsdød ville så være et bevis på verdens meningsløshed.

At Jesus frivilligt lader sig korsfæste ville i det højeste så være et udtryk for at han vil være solidarisk med alle de andre mennesker der oplever verdens meningsløshed.

Han er solidarisk med vores død, men han overvinder den ikke og giver derfor ikke livet nogen mening.

Og sagen er jo så i øvrigt, at vi mennesker alle sammen helst vil have at det er sådan.

Thi så behøver vi jo ikke at bekymre os. Hvis der ingen opstandelse findes, så kan vi jo heller ikke bagefter fortryde at vi har misbrugt vore liv, vi kan ikke blive straffet for vore synder og vi kan ikke være kedede at vi er døde. Så gælder der kun én regel for livet: Nyd det. Grib dagen. Carpe diem.

Ateisme er den nemme løsning. Ateisme er i sandhed opium for folket. Ateisme er en religion for kujoner.

Det ville også have været meget behageligere for disciplene, men de fik, synes de, intet valg, thi Jesus Kristus opstod og var fysisk sammen med dem i fyrre dage efter sin opstandelse.

De havde ganske vist stadig valget om de ville tro på ham eller ej, ligesom Judas havde valget, men hvis de valgte ikke at tro på at Jesus er den almægtige Gud så ville de fornægte noget som de med egne øjne havde set og som de vidste var en klar historisk sandhed.

Tro betyder for den kristne nemlig ikke at tro det usandsynlige men tværtimod at være tro over for den klare, objektive og bevislige historiske sandhed. At være tro mod sandheden.

Jesu opstandelse betød for disciplene, at alt det han lærte dem både før sin død og efter sin opstandelse virkelig måtte være sandt. Jesus var virkelig den almægtige treenige Gud som blev menneske, således som han havde fortalt dem igen og igen.

Nu trængte det endelig ind. Og betydningen af hans død på korset trængte endelig ind.

Fordi han opstod, derfor betyder hans død på korset ikke at verden er meningsløs, men det modsatte.

Den bliver det fuldkomne offer. Guds eget offer som bringes for vores skyld. Kærlighedens fuldkomne offer. Den Guds kærlighed som al anden kærlighed er en svag afglans af.

På korset ofrer Gud i kærlighed sig selv for sin skabning, og derved åbenbares på korset den kærlighed hvorved verden blev skabt.

Paulus skriver: Læg derfor løggen bort og tal **sandhed**.

Claus Thomas Nielsen